

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. София, 15 ноември 2022 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди и двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ

КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при секретар Марияна Петрова, при становището на прокурора Антоанета Близнакова, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 476 по описа за 2022 г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по подаден касационен протест на прокурор от Апелативна прокуратура - Пловдив срещу решение № 76/09.05.2022г. по ВНОХД № 20215000600504/2021г. на Пловдивски апелативен съд, трети наказателен състав.

С атакуваното въззивно решение е потвърдена оправдателната първоинстанционна присъда № 2/26.05.2021г. по НОХД № 382/2020г. на Хасковски окръжен съд.

Касаторът в протеста си сочи, че намира решението за постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при оценка на събраните по делото доказателства и неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че мотивите на съда са противоречиви и взаимно изключващи се, което водело до пълна липса на мотиви. Позовава се на грешка на съда от първата инстанция при описване на факти по делото- относно управляваните товарни автомобили – тяхната марка и модел- 1 и 3 страница, л.629,630 от първоинстанционния съдебен акт. Това несъответствие прокурорът установява и втори път – на стр.4, л.630, гръб от първоинстанционното съдебно производство. Прокурорът от Пловдивската апелативна прокуратура продължава с описание на хронологията на събитията, възприета от първоинстанционния съд, твърди, че е невярна по отношение на превозните средства, по отношение на времето придвижване на двамата подсъдими – заедно или поотделно,

На второ място оспорва проведеното от въззивната инстанция въззивно следствие, като твърди, че е следвало да се назначи допълнителна автотехническа експертиза относно количеството гориво, което е можело да се съдържа в резервоарите на превозните средства и дали може да бъде изчислено колко е било необходимо за транспорта до страната и евентуално, дали е можело резервоарите да скрият друг „флуид“, според израза на прокурора. Този отказ на въззивната инстанция попречил на държавното обвинение да защити убедително своята теза.

Прокурорът се е позовал на получени данни за движението и спирането на превозните средства, управлявани от двамата обвиняеми, на изминатото разстояние и на необходимост да се установява какво е техническото състояние на резервоарите на

превозните средства, начина на изразходване на горивото, като обобщава, че поисканата допълнителна експертиза е за да се изложат доводи в защита на обвинителната теза.

Според касатора не било обсъдено налично извлечение от банкова сметка, според което имало теглене на значителни суми през периода 21.09.2018г.-28.09.2018г., не било изяснено откъде са постъпили паричните суми по сметката. Това изисквало оказването на международна правна помощ, каквото искане било отправено, но не било уважено от въззивната инстанция. Прави позоваване на писмен документ, в който се твърдяло проведен телефонен разговор на подс.П. с немски телефонен номер, който пък бил използван при контрабанда на наркотично вещество, установявано при друга провеждана операция. Този писмен документ не бил обсъден от въззивната инстанция, като освен това било задължение на съда по силата на служебното начало сам да изследва сметките на подсъдимите.

Иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото на съда от първата инстанция, алтернативно- да се върне на въззивната.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание не поддържа подадения касационен протест. Посочва, че въззивната инстанция е спазила процесуалните норми, направените анализ и оценка на доказателства са в съответствие с изискванията на чл.13 и чл.14 от НПК и не е допуснато нарушение на процесуалните правила при формиране на вътрешното убеждение по фактите. Фактическите изводи и на двете предходни инстанции били формирани на основата на верен прочит на доказателствената съвкупност. Не се установявало наличието на единна и непрекъсната верига от косвени доказателства, от която може да се направи единствено възможния извод за виновността на подсъдимия, като се изключват други възможности.

Подсъдимите П. и Х., редовно призовани, не се явяват, представляват се от упълномощен защитник, който заявява, че с оглед и становището на представителя на ВКП следва да се постанови решение, с което да се потвърди въззивното решение като правилно и законосъобразно.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 2/26.05.2021г. по НОХД № 382/2020г. на Хасковски окръжен съд подсъдимите В. М. Х. и В. Ф. П. са признати за невинни и оправдани по възведеното им обвинение по чл.242, ал.4, пр.1-во вр.ал.2, пр.1-во от НК за всеки от тях поотделно.

Съдът се е произнесъл с отнемане на наркотичното вещество, както и се е произнесъл по останалите веществени доказателства по делото.

По протест на прокурор от Хасковска окръжна прокуратура въззивната инстанция, Пловдивски апелативен съд, трети наказателен състав с решение № 76/09.05.22г. по ВНОХД № 20215000600504/2021г. е потвърдил изцяло оправдателната първоинстанционна протест.

Настоящото касационно производство е първо поред.

Касационният протест е подаден в срок от надлежно легитимирано лице, каквото е прокурорът.

След като го разгледа по същество, съставът на ВКС намери че протестът се явява неоснователен.

По първото възражение на касатора следва да се посочи, че допуснатите фактологически грешки, несъвпадения или дори и процесуални нарушения в тази връзка следва да се обект на проверката от въззива и в неговите правомощия е да ги отстрани. Фокусирането върху неточностите само на първата инстанция означава, че те са поправени от въззивната инстанция. Поради това е в разрез с изискванията за процесуална икономия и бързина на процеса да се претендира ново разглеждане от съда от първата инстанция.

На второ място по възраженията за несъбрани доказателства от страна и на двете инстанции е необходимо да се подчертае, че обвинителната рамка е изцяло в прерогативите на държавното обвинение и обвинителния акт е окончателния израз на обвинителната теза. Всички доказателства, които я формират, следва да бъдат изложени там. Касаторът претендира за несъбрани доказателства, които обаче са били изцяло задължение на държавното обвинение да ги представи още с повдигането на обвинението и внасянето на обвинителния акт. Посоченото служебно начало не може да замести това изначално задължение и без инициативата на прокурора не може да бъдат въведени обстоятелства, които отегчават наказателноправното положение на подсъдимите- например с процедурата по чл.287 от НПК, която безвъзвратно е пропусната, доколкото е допустима само при първоначалното съдебно следствие, преди въззивната проверка да бъде ограничена от естеството на евентуалните протест или жалби.

На следващо място прокурорът не посочва какви обвинителни обстоятелства могат да бъдат изяснени с исканите от него експертизи и доказателства относно извършвани банкови преводи. Крайния получател не е посочен в обвинителния акт, ако е различен от св.Е.. Прокурорът не посочва установяването на крайния получател, евентуално и наредител на захранването на сметката, сочена от него, как може да бъде свързано с контрабандата на наркотични вещества и евентуалното знание на подсъдимите. Като цяло прокурорът от АП-Пловдив използва внушението, като не прави дори и предположения в подкрепа на обвинителната теза. Въззивната инстанция е дала убедително мотивиран и твърде детайлен отговор за правната и фактическа незначимост на установения пробег, изразходвано гориво и проведени телефонни разговори по отношение на въпросите, изискуеми от нормата на чл.102 от НПК. Касационният състав прие, че не следва да повтаря този отговор, тъй като напълно го споделя. Това се отнася включително и относно дадения отговор защо са оставени без уважение исканията на държавното обвинение за назначаване на допълнителни експертизи – л.21,22 от мотивите на въззивното решение.

Извършения анализ на доказателствената съвкупност е съответен на изискванията на закона – не е пропуснато нито едно обстоятелство от относимите към предмета на доказване, следвана е изцяло правната и житейска логика и възприемането на обвинението за недоказано по несъмне и убедителен начин е напълно законосъобразно. Техническите неточности са коригирани напълно в съответствие с правомощията на въззивната инстанция – л.23, втори абзац, твърденията за изопачено/ в разрез с правилата на формалната логика и превратно тълкуване на доказателствата от страна на държавното обвинение и в двете предходни инстанции не се възприемат от касационния състав, те са напълно голословни и лишени от съдържание. Всяко едно възражение от протеста, включително и от

настоящия, е обсъдено внимателно и с основание е определено като носител на произволно твърдение, а не на почиващи на солидни доказателства съждения.

При липсата на допуснато каквото и да било съществено нарушение на процесуалните правила и което да е довело до ограничаване правото на защита на касатора, касационният състав отсъди, че материалния закон е приложен правилно. За да бъде съставомерно деянието по възведеното обвинение, е необходимо да бъде установено наличието и на субективната страна, тоест деянието да е извършено умишлено. Правилно съдилищата са заключили, че наличните обвинителни предположения не са достатъчни, за да изградят безусловен извод за наличието на субективна страна и при двамата подсъдими, предвид на което материалния закон не е нарушен.

По тези причини касационната инстанция се съгласява напълно с изводите на въззивният съд, че обвинението не е доказано по несъмнен начин и в съзвучие с този извод намери, че атакуваното с касационен протест решение следва да се потвърди изцяло, респективно протеста да се остави без уважение, като неоснователен.

С оглед на това и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 76/09.05.2022г. по ВНОХД № 20215000600504/2021г. на Пловдивски апелативен съд, трети наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

1.

2.